

POSTANOWIENIE

6 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 6 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.C. i R.C.

przeciwko N. spółce akcyjnej w S., Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w S.,
M.S. i [...] Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.C. i R.C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 11 stycznia 2024 r., III Ca 624/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej N. spółki akcyjnej w S. koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodom orzeczenia do dnia zapłaty.

3. zasądza od powodów na rzecz pozwanego Towarzystwa Ubezpieczeń spółki akcyjnej w S. koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodom orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 stycznia 2024 r. r., wydanym w sprawie z powództwa M.C. i R.C. przeciwko N. spółce akcyjnej w S., Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w S., M.S. i [...] Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 50.000 zł, Sąd Okręgowy Gdańsku oddalił apelację powodów wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Sopocie z 1 marca 2023 r., oddalającego powództwo. Powodowie zaskarżyli ten wyrok skargą kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi skarżący podnieśli, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy właściciel nieruchomości, mając świadomość inicjowanego procesu budowlanego na dość szeroką skalę, zobowiązany jest prawidłowo zabezpieczyć swoją nieruchomość, względnie zgłosić

swoje zastrzeżenia co do konieczności zabezpieczenia tej nieruchomości w toku postępowania administracyjnego, zmierzającego do wydania pozwolenia na budowę, aby nie ponosić winy w zakresie pogorszenia stanu swojej nieruchomości.

Przedstawione przez skarżących zagadnienie nie spełnia wymagania stawianego przytoczonej przyczynie kasacyjnej, albowiem nie stanowi problemu nowego i dotychczas niewyjaśnionego, dotyczącego ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący nie sformułowali tego zagadnienia w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art.390 k.p.c., nie zawarli we wniosku pogłębionego wywodu prawnego, usprawiedliwiającego zgłoszone wątpliwości, nie wykazali także argumentami ściśle jurydycznymi zasadności proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwości rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Powodowie wskazali także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów prawa, wypełniających podstawy kasacyjne. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżących powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów prawa materialnego lub procesowego, dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw

kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie wykazali oczywistej, widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji w powyższym rozumieniu, koncentrując się, w istocie, na kwestionowaniu przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, zwłaszcza opinii biegłych sądowych oraz ustaleń, stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 i art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych, którzy wnieśli w terminie odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 i art. 108 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2023 r., poz.1935 ze zm.)).

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[a.]